Transport públic i puja de preus

L'augment extraordinari de les tarifes del transport públic a Catalunya té indignada la major part de la societat, que se sent agredida en un moment en què el seu poder adquisitiu ha davallat espectacularment. És lògic, la magnitud de l'atur, les retallades salarials, la precarietat dels llocs de treball i la por generalitzada davant d'un futur incert són mals aliats de l'augment de taxes. Sobretot si aquestes taxes afecten serveis bàsics que el ciutadà no pot defugir. I el transport públic n'és un.

Situats en aquest punt, és comprensible que a Sant Cugat, com a moltes altres ciutats, hi hagi concentracions que expressin neguit per l'abús d'autoritat que suposa l'increment de preus. Especialment els usuaris de la T-10 i de la T-50/30, que són el 80% del conjunt. El conseller de Territori i Sostenibilitat, Santi Vila, diu que si comparem la relació qualitat/preu del servei a l'àrea metropolitana de Barcelona amb els seus equivalents a Madrid, París o Brussel·les guanya Barcelona. I és cert. Però només parcialment, ja que el sistema de Rodalies de Renfe, és a dir, el servei que depèn de l'Estat, és un desastre. Per altra banda, ni els sous ni el poder adquisitiu de París i Brussel·les no són comparables amb els de Barcelona. I la comparança amb Madrid tampoc no funciona. Madrid, a diferència de Barcelona, no és la capital d'un país espoliat com Catalunya, ans al contrari, és la principal beneficiada d'aquesta espoliació. A Madrid, recordem-ho, només hi circula un 4% dels trens dels anys setanta, a Catalunya hi circulen tots.

Una altra cosa és la instrumentalització política que alguns partits en fan, i no em refereixo pas a la CUP, que mai no ha governat. En aquest sentit, té raó el conseller Vila en dir que el seu departament ha rebut una herència de 540 milions d'euros de deute del govern anterior fruit d'una gravíssima irresponsabilitat que amenaça la viabilitat del sistema. Per tant, la pregunta és: per què ha d'assumir el ciutadà la irresponsabilitat d'uns partits polítics que ara es manifesten al carrer com si no hi tinguessin res a veure? Per què no s'exigeix que siguin aquests partits els qui paguin el preu de la seva irresponsabilitat? La praxi és senzilla: t'endeutes per damunt de les teves possibilitats des del govern, deixes l'embolic per als qui vinguin després i quan aquests no tinguin més remei que ofegar els contribuents escurant-los les butxaques, apareixes tu fent cara d'indignat i crides ben fort: 'No hi ha dret!'

Però la situació és tan greu, que estaria bé que les reclamacions no s'equivoquessin de destinatari, és a dir, que es fessin davant la porta del veritable culpable de l'asfíxia que viu Catalunya i que és l'Estat espanyol. Un Estat que ha dimitit de les seves responsabilitats inversores en el transport públic dels catalans i que els espolia dia rere dia fins a l'extenuació. Per això la independència de Catalunya, a banda de ser un dret inalienable, és la matriu de totes les polítiques socials. És una necessitat vital per poder acabar amb l'espoliació, per poder gestionar els propis recursos, per poder mantenir els serveis bàsics en educació, sanitat i mobilitat i, en definitiva, per frenar l'empobriment vertiginós dels catalans.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista
www.victoralexandre.cat
@valex_cat

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/96428.html

Copyright 2024 Cugat.cat